

Jurisprudentie

ARBEIDSVERHOUDINGEN

Rb. Noord-Nederland 18 december 2014

JAR 2015/43 (Ontslag op staande voet voor zieke werknemer na deelnemen hardloopwedstrijden)

Inleiding

Op 1 oktober 2007 is werknemer in dienst getreden als magazijnmedewerker/hulpbezorger bij Technisch Centrum Jansen B.V. (hierna: Jansen), een installatiebedrijf voor elektra-, gas-, water- en cv-installaties. In maart 2012 is werknemer arbeidsongeschikt geworden, waarna op 25 oktober 2012 een re-integratietraject tweede spoor in gang is gezet. Jansen heeft werknemer bij brief van 4 juli 2013 op staande voet ontslagen wegens een dringende reden bestaande uit schending van de re-integratieverplichting en de mededelingsplicht.

Jansen verwijt werknemer met name dat hij zou hebben deelgenomen aan hardloopwedstrijden waaronder een marathon, alsmede dat hij werkzaamheden aan zijn woning zou hebben verricht. Beide activiteiten zouden de re-integratie van werknemer hebben belemmerd. Werknemer had volgens Jansen toestemming moeten vragen voor deelname aan de hardloopwedstrijden en het verrichten van reparatiewerkzaamheden aan zijn woning.

Werknemer heeft op 5 juli 2013 schriftelijk geprotesteerd tegen zijn ontslag en de nietigheid van het ontslag ingeroepen. Op 6 juli 2013 heeft de bedrijfsarts Jansen per e-mail geïnformeerd over het feit dat hij niet op de hoogte was van de mate van hardlooppactiteiten van werknemer. De bedrijfsarts heeft aan Jansen medegedeeld dat hij in de veronderstelling was dat werknemer twee keer per week 'wat' hardliep en dat hij werknemer absoluut geen toestemming had gegeven voor deelname aan marathons of voor het lopen van lange afstanden in een behoorlijk tempo. In hoeverre werknemer nog als inzetbaar te beschouwen was zou de bedrijfsarts op 8 juli 2013 onderzoeken en nadien vastleggen.

Jansen heeft op 7 juli 2013 aan de bedrijfsarts kenbaar gemaakt dat het onderzoek op 8 juli 2013 geen doorgang zou vinden vanwege het gegeven ontslag op staande voet. De gemachtigde van werknemer heeft op 16 juli 2013 wederom geprotesteerd tegen het gegeven ontslag

op staande voet en Jansen gesommeerd tot hervatting van de re-integratie en loondoorbetaling. Jansen is niet ingegaan op deze sommaties.

Werknemer startte daarop een kort geding en vorderde tewerkstelling bij Jansen in een passende functie dan wel voortzetting van het re-integratietraject alsmede loondoorbetaling. Jansen diende een voorwaardelijk ontbindingsverzoek in. De voorzieningenrechter heeft de vorderingen van werknemer afgewezen en het voorwaardelijk ontbindingsverzoek toegewezen.

Werknemer start vervolgens een bodemprocedure waarin hij stelt dat het ontslag op staande voet nietig is en hij betaling van loon, vakantiegeld, niet-genoten vakantiedagen en wettelijke rente hierover vordert. Jansen vordert in reconventie schadevergoeding voor de gemaakte kosten in verband met juridische bijstand, re-integratie en verhoging van de verzuimverzekering.

Beoordeling

De kantonrechter stelt dat op basis van artikel 7:677 lid 1 en artikel 7:678 BW de werkgever bevoegd is de arbeidsovereenkomst onverwijld op te zeggen wegens een dringende reden indien sprake is van een situatie die zo ernstig van aard is dat van de werkgever niet kan worden verlangd de arbeidsovereenkomst te laten voortduren. De omstandigheden van het geval, waaronder persoonlijke omstandigheden, moeten hierbij in aanmerking worden genomen.

Jansen constateerde eind juni 2013 dat werknemer werkzaamheden aan zijn woning heeft verricht en dat werknemer kort voor 4 juli 2013 deel heeft genomen aan hardloopwedstrijden en een marathon. De kantonrechter oordeelt daarom dat het ontslag op staande voet onverwijld is gegeven.

Betreffende de dringende reden oordeelt de kantonrechter dat Jansen de conclusie dat werknemer zijn re-integratieverplichting zou hebben geschonden niet zonder overleg met de bedrijfsarts had mogen trekken. Werknemer heeft niet ontkend dat hij deel heeft genomen aan diverse hardloopwedstrijden en evenmin dat hij werkzaamheden aan zijn woning heeft verricht. Hij betwist echter wel dat deze activiteiten de re-integratie zouden

hebben belemmerd. Een medisch oordeel van het UWV of de bedrijfsarts is volgens de kantonrechter dan ook noodzakelijk om te vast te stellen in welke mate werknemer arbeidsongeschikt is en waartoe hij in staat is.

Een wezenlijk andere situatie zou zich hebben voorgedaan, indien de bedrijfsarts reeds had geoordeeld dat werknemer de hardloop- en klusactiviteiten niet mocht verrichten en werknemer er desondanks mee door was gegaan. Mogelijk was er dan wel sprake van grove veronachtzaming van op werknemer rustende verplichtingen.

Tot slot benadrukt de kantonrechter dat áls werknemer al een mededelingsplicht zou hebben geschonden, door de bedrijfsarts niet in te lichten over bovengenoemde activiteiten, dat dat zonder bijkomende omstandigheden géén dringende reden kan opleveren. Zoals blijkt uit de totstandkoming van artikel 7:677 lid 1 BW is het de bedoeling van de wetgever geweest om aan het niet verstrekken van inlichtingen de sanctie van loonopschorting te verbinden. Bijkomende omstandigheden zijn niet gesteld en niet gebleken.

De kantonrechter komt tot het oordeel dat de vorderingen van werknemer, bestaande uit betaling van achterstallig loon tot 1 oktober 2013, vakantietoeslag en niet-genoten vakantiedagen moeten worden toegewezen, inclusief de gevorderde wettelijke rente hierover. De omstandigheden van het geval leiden ertoe dat de wettelijke verhoging over de toegewezen vorderingen moet worden beperkt tot 25%.

Beslissing

De kantonrechter oordeelt dat zich geen dringende reden heeft voorgedaan die het gegeven ontslag op staande voet door Jansen aan werknemer rechtvaardigt. De vorderingen van Jansen bestaande uit loondoorbetaling, betaling van vakantiegeld, niet-genoten vakantiedagen en wettelijke rente hierover worden toegewezen. Gelet op de beslissing in conventie worden de vorderingen van Jansen in reconventie afgewezen. Jansen wordt veroordeeld in de kosten van het geding.

BESTUURSRECHT

Rb. Rotterdam 11 november 2014

ECLI:NL:RBROT:2014:9161 (*X (eiser)/Burgemeester van Rotterdam (verweerder)*)

Inleiding

Bij besluiten van 18 november 2013 heeft verweerder aan eiser een stadionomgevingsverbod (hierna: het verbod) opgelegd voor de duur van één jaar en een preventieve last onder dwangsom van € 900 per overtreding van het verbod met een maximum van € 18 000. Het opgelegde verbod betreft een verbod om zich in de omgeving van het Feyenoordstadion 'De Kuip' te bevinden vanaf 4 uur voor aanvang en tot 4 uur na afloop van wedstrijden van Feyenoord of andere voetbalgerelateerde

evenementen. Het door eiser ingestelde bezwaar tegen de besluiten van 18 november 2013 is door verweerder bij besluit van 26 februari 2014 (hierna: het bestreden besluit) ongegrond verklaard.

Aan het verbod heeft verweerder de in een politierapport van 17 oktober 2013 neergelegde bevindingen ten grondslag gelegd. Volgens verweerder blijkt uit het politierapport dat (i) eiser sinds de ongeregelde omtrent een voetbalwedstrijd op 17 september 2011 bij de politie in beeld is, (ii) eiser op 30 mei 2013 in het stadion in Almelo een steward heeft geslagen, (iii) eiser zich op 1 september 2013 in het Feyenoordstadion heeft verzet tegen zijn aanhouding als gevolg waarvan een grimmige situatie ontstond en de politie zich geconfronteerd zag met een massaliteit aan agressieve supporters en (iv) eiser in 2012 en 2013 stelselmatig de door de KNVB aan eiser opgelegde privaatrechtelijke stadionverboden heeft overtreden. Deze feiten hebben in onderlinge samenhang geleid tot oplegging van het verbod.

Verweerder stelt daarnaast dat er sprake is van een patroon van overlast gevende incidenten waarbij eiser, gezien zijn 'toonzettende' rol in de groep rond de Rotterdamse Jongerenkern van Feyenoord, een slecht voorbeeld geeft. Dit zou een gevaar opleveren voor de openbare orde en een onveilig gevoel opleveren bij overige stadionbezoekers. Het verbod is eveneens het gevolg van het feit dat eerdere aan eiser opgelegde maatregelen niet zouden hebben geleid tot een verandering van zijn gedrag.

Eiser bestrijdt de aan het verbod ten grondslag gelegde feiten. Eiser zou ten aanzien van de ongeregelde omtrent op 17 september 2011 zijn vrijgesproken door de politierechter en in hoger beroep. Eiser betwist tevens dat hij op 30 mei 2013 een steward zou hebben geslagen. Omtrent het incident van 1 september 2013 betwist eiser dat hij zich orde verstorend zou hebben gedragen. Evenmin zou zijn onderbouwd dat eiser een 'toonzettende' rol zou hebben. Verder stelt eiser dat verweerder zijn bevoegdheid tot het opleggen van een stadionomgevingsverbod zou hebben gebruikt voor een ander doel dan waarvoor die bevoegdheid is verleend; de incidenten op 30 mei 2013 en 1 september 2013 hebben immers plaatsgevonden in het stadion, terwijl de bevoegdheid tot het opleggen van een stadionomgevingsverbod betrekking zou hebben op ongeregelde omtrent rondom en in de omgeving van het stadion.

Als gevolg van de voornoemde bezwaren van eiser heeft eiser tegen het bestreden besluit beroep ingesteld. Eiser verzoekt daarbij eveneens om vergoeding van de door hem geleden schade wegens een ongebruikte seizoenkaart en een vergoeding voor nader te bepalen kosten wegens immateriële schade.

Beoordeling

De rechtbank overweegt dat de bevoegdheid van verweerder voor het opleggen van een stadionomgevingsverbod

voortvloeit uit artikel 2:77c Algemene Plaatselijke Verordening Rotterdam 2012. Het eerste lid van dit artikel bepaalt dat de burgemeester in het belang van de openbare orde of ter bescherming van het woon- of leefklimaat aan een persoon een verbod kan opleggen zich op te houden in de omgeving en nabijheid van onder meer het Feyenoordstadion. De toelichting bij dit artikel stelt dat het bestuursrechtelijke stadionverboden betreft die naast of als aanvulling op een privaatrechtelijk stadionverbod kunnen gelden. Waar privaatrechtelijke stadionverboden toegang tot het stadion ontzeggen, dienen bestuursrechtelijke stadionverboden ter bescherming van de openbare orde rondom en in de omgeving van het stadion.

Met betrekking tot het incident op 17 september 2011 oordeelt de rechtbank dat verweerder geen enkel feit heeft overgelegd waaruit kan worden afgeleid op welke wijze eiser hierbij betrokken is geweest. Wel staat vast dat eiser voor vermeende betrokkenheid bij deze ongegegheden door de politierechter en in hoger beroep is vrijgesproken. Gezien het ontbreken van de feitelijke onderbouwing kan eisers betrokkenheid bij dit incident niet aan hem worden tegengeworpen. Ditzelfde geldt voor het vermeende incident op 30 mei 2013 in het stadion in Almelo. Eiser betwist namelijk hetgeen verweerder hem hieromtrent verwijt en vaststaat dat deze zaak binnenkort bij de politierechter te Almelo voorkomt. Het politierapport bevat evenmin bewijsstukken aan de hand waarvan de rechtbank zich een eigen oordeel kan vormen over de betrokkenheid van eiser bij dit incident.

Met betrekking tot het incident op 1 september 2013 volgt uit processen-verbaal en andere stukken van de politie die zijn overgelegd dat eiser zich heeft verzet tegen zijn aanhouding en dat daaromheen een rommelige situatie is ontstaan tussen veiligheidspersoneel en een groep supporters. De ME werd benaderd door een grote supportersschare die de ME de weg belemmerde en uiteindelijk werd besloten de aanhouding van eiser na de wedstrijd, met behulp van de ME, te forceren. De rechtbank acht het op grond van de stukken aannemelijk dat eiser door verzet tegen de aanhouding ordeproblemen heeft veroorzaakt op een deel van de tribune. Voor zover verweerder zich op het standpunt stelt dat de confrontatie tussen de ME en de grote supportschare is veroorzaakt door het gedrag van eiser, kunnen hier geen aanknopingspunten voor worden gevonden in de aan het politierapport gehechte stukken. De rechtbank komt dan ook tot het oordeel dat de betrokkenheid van eiser bij dit incident onvoldoende is om op zichzelf een stadionomgevingsverbod te rechtvaardigen.

Verder is de rechtbank van oordeel dat het enkele overtreden van de door de KNVB opgelegde stadionverboden nog niet met zich meebrengt dat er ook sprake is geweest van een verstoring van de openbare orde. Dat in onderhavig geval de overtredingen van het stadionverbod wel hebben geleid tot verstoring van de openbare orde volgt

ook niet uit de aan het politierapport gehechte processen-verbaal of uit andere overgelegde stukken.

De rechtbank concludeert dat onvoldoende is gemotiveerd welke feiten en omstandigheden rechtvaardigen dat oplegging van het verbod in het belang is van de openbare orde of de bescherming van het woon- en leefklimaat in de omgeving van het Feyenoordstadion. Dit betekent dat het verbod en dus eveneens het besluit tot oplegging van een last onder dwangsom, lijdt aan een motiveringsgebrek. Het beroep van eiser moet daarom gegrond worden verklaard. De rechtbank ziet geen aanleiding de verweerder in de gelegenheid te stellen het motiveringsgebrek te herstellen, omdat voor de nadere besluitvorming nader onderzoek en een nadere afweging nodig is, waarvan de duur en uitkomst niet valt in te schatten. Pas nadat verweerder een nieuwe beslissing op bezwaar heeft genomen kan worden geoordeeld over een eventuele aanspraak op vergoeding voor eventueel door eiser geleden schade.

Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep gegrond, vernietigt het bestreden besluit en oordeelt dat verweerder binnen dertien weken na verzending van het vonnis een nieuwe beslissing op het bezwaar moet nemen met inachtneming van deze uitspraak. Daarnaast moet verweerder het door eiser betaalde griffiegeld vergoeden en wordt verweerder veroordeeld in de proceskosten. Het verzoek tot schadevergoeding wordt afgewezen.

HUURRECHT

Rb. Noord-Holland (vzr.) 11 december 2014

ECLI:NL:RBNHO:2014:11758 (*Gemeente Zaanstad (de Gemeente)/Broeks Events B.V. (Broeks)*)

Inleiding

Broeks huurt van de Gemeente per 1 mei 2011 opstal en grond, bestaande uit een kantine, kleedkamers en twee sportvelden (hierna: het gehuurde) op een sportpark in Wijdewormer. Broeks houdt zich bezig met het organiseren van recreatieve en sportgerelateerde evenementen op onder meer het gehuurde. De huurovereenkomst wordt aangegaan voor de duur van drie jaar, tot en met 30 april 2014, en wordt telkens met één jaar verlengd, tenzij Broeks of de Gemeente de overeenkomst opzegt met inachtneming van een opzegtermijn van zes maanden.

Op 30 oktober 2013 heeft de Gemeente de huurovereenkomst met Broeks opgezegd per 30 april 2014. Op verzoek van Broeks heeft de Gemeente haar op 6 februari 2014 schriftelijk toestemming gegeven om het gehuurde tot en met 31 juli 2014 te huren, teneinde haar bedrijfsactiviteiten gedurende de zoektocht naar een alternatieve locatie te kunnen voortzetten. Tussen 10 en 28 april 2014 is tussen partijen gecorrespondeerd over verlenging van de huurovereenkomst tot en met 31 oktober 2014.

Op 26 augustus 2014 heeft de Gemeente schriftelijk aan Broeks medegedeeld dat de huurovereenkomst, zoals eerder tussen partijen besproken, is verlengd tot en met 31 oktober 2014. Bij brief van 15 september 2014 is namens Broeks aan de Gemeente medegedeeld dat er geen sprake is van een rechtsgeldige opzegging van de huurovereenkomst en de huurovereenkomst zou doorlopen tot en met 30 april 2016. De huurovereenkomst zou immers kunnen worden aangemerkt als de huur van een bedrijfsruimte in de zin van artikel 7:290 Burgerlijk Wetboek (hierna: BW), op grond waarvan de huurovereenkomst voor ten minste vijf jaar zou zijn aangegaan. Voor zover dit niet zo zou zijn, werd namens Broeks gesteld dat zij aanspraak maakte op ontruimingsbescherming van artikel 7:230a BW. Artikel 7:230a BW betreft immers de ontruimingsbescherming na het eindigen van de huurovereenkomst die betrekking heeft op een gebouwde onroerende zaak als die zaak geen woonruimte is en geen bedrijfsruimte in de zin van artikel 7:290 BW.

Bij brief van 17 september 2014 heeft de Gemeente schriftelijk aan Broeks kenbaar gemaakt dat er volgens haar sprake is van een rechtsgeldige opzegging en dat het gehuurde uiterlijk 31 oktober 2014 ontruimd moet worden opgeleverd.

De Gemeente start een kort geding en vordert, met een veroordeling van Broeks in de proceskosten, Broeks te veroordelen het gehuurde binnen 14 dagen na betekening van het vonnis te verlaten en ontruimd achter te laten, althans binnen een nader door de rechtbank te bepalen termijn. Tevens wordt verzocht om een machtiging om de nakoming daarvan af te dwingen met behulp van de sterke arm van de wet, mocht Broeks nalaten aan deze veroordeling te voldoen. Broeks voert gemotiveerd verweer.

Beoordeling

De voorzieningenrechter oordeelt dat er voldaan is aan het vereiste van een spoedeisend belang aan de zijde van de Gemeente. De Gemeente legt immers aan haar vorderingen ten grondslag dat Broeks sinds 1 november 2014 onrechtmatig in het gehuurde verblijft, terwijl de Gemeente het gehuurde aan een andere partij wenst te verhuren.

De voorzieningenrechter moet dan beoordelen onder welk huurregime de huurovereenkomst tussen de Gemeente en Broeks valt. De Gemeente stelt zich in dit kader op het standpunt dat er sprake is van huur van onbebouwde grond waarop noch artikel 7:290, noch 7:230a BW van toepassing is, aangezien de opstal een zeer ondergeschikte rol speelt in de huurovereenkomst. Ook als de huurovereenkomst moet worden aangemerkt als een gemengde huurovereenkomst van enerzijds onbebouwde grond en anderzijds opstal is op grond van de absorptietheorie sprake van een huurovereenkomst van onbebouwde grond en is deze daarom rechtsgeldig opgezegd per 31 oktober 2014. Indien deze theorie niet geldt, is sprake

van verschillende huurregimes voor de huur van de grond en van de opstal. De huur voor de grond is dan geëindigd op 30 april 2014, waarna partijen afspraken hebben gemaakt over de ontruiming op (uiteindelijk) 31 oktober 2014. Op de huur van de opstal is in dat geval artikel 7:230a BW van toepassing. Broeks kan echter geen aanspraak maken op de ontruimingsbescherming van artikel 7:230a lid 2 BW. Primair omdat Broeks heeft ingestemd met de opzegging door de Gemeente, subsidiair omdat de Gemeente uit de gedragingen van Broeks heeft mogen afleiden dat zij het gehuurde per 31 oktober 2014 zou ontruimen, zodat sprake is van rechtsverwerking. Meer subsidiair omdat Broeks door een beroep te doen op ontruimingsbescherming zich schuldig maakt aan misbruik van recht.

Broeks stelt dat er primair sprake is van een huurovereenkomst in de zin van artikel 7:290 BW en subsidiair van een huurovereenkomst in de zin van artikel 7:230 BW. Van huur op onbebouwde grond zou geen sprake zijn omdat de huurovereenkomst huur van opstal én grond vermeldt. De absorptietheorie zou niet toepasbaar zijn omdat het bebouwde onderdeel van het gehuurde overheersend is en daarnaast zou Broeks niet hebben ingestemd met het einde van de huurovereenkomst per 31 oktober 2014.

De voorzieningenrechter overweegt dat Broeks activiteiten organiseert vanuit het kantoor dat is gevestigd in de opstal. Voor zover evenementen plaatsvinden op de sportvelden maken de deelnemers ook gebruik van de kleedkamers en sanitaire voorzieningen in de opstal. Verder heeft Broeks onweersproken toegelicht dat alle activiteiten gepaard gaan met een 'sociaal' gedeelte in de opstal, namelijk de kantine. Er vinden ook activiteiten plaats die louter in de kantine worden georganiseerd. De voorzieningenrechter is daarom van oordeel dat het zwaartepunt van de activiteiten van Broeks bij de opstal ligt. Hieruit volgt dat het huurregime dat de opstal beheerst op de gehele huurovereenkomst van toepassing is.

Vervolgens moet de voorzieningenrechter beoordelen of de gehuurde opstal valt onder artikel 7:290 of 7:230a BW. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter kan het gehuurde worden aangemerkt als een bedrijfsruimte als bedoeld in artikel 7:290 BW. Tussen partijen is namelijk overeenstemming over het feit dat het gehuurde niet valt onder lid 2 onderdeel b en c van dit artikel. Daarnaast is volgens de voorzieningenrechter niet voldaan aan lid 2 onderdeel a, omdat er geen sprake is van een 'voor het publiek toegankelijk lokaal' voor rechtstreekse levering van roerende zaken of voor dienstverlening. Nu wel wordt voldaan aan de vereisten van artikel 7:230a lid 1 BW, valt de gehuurde opstal onder dit artikel. De voorzieningenrechter overweegt in dit kader nog dat uit de overlegde producties blijkt dat Broeks niet nadrukkelijk heeft ingestemd met de opzegging van de huur, maar dat Broeks bij voorkeur het gehuurde voor langere tijd wilde huren.

Met betrekking tot het standpunt van de Gemeente dat er sprake is van rechtsverwerking oordeelt de voorzieningenrechter dat is vereist dat er sprake is van bijzondere omstandigheden. Deze omstandigheden dienen te rechtvaardigen dat door de Gemeente hetzij het gerechtvaardigd vertrouwen is gewekt dat Broeks haar recht op ontruimingsbescherming niet meer geldend zou maken, hetzij dat de positie van de Gemeente zodanig onredelijk is verzaamd dat Broeks in redelijkheid geen beroep meer kan doen op dat ingeroepen recht. Hiervan is sprake volgens de voorzieningenrechter. Dit blijkt uit de formuleringen die Broeks heeft gebruikt in de correspondentie aan de Gemeente. Broeks heeft de indruk gewekt dat zij uitgang van de einddatum van het gebruik van het gehuurde en niet van de einddatum van de huurovereenkomst, waarna de ontruimingsbescherming ingaat. Tevens blijkt duidelijk uit de correspondentie dat Broeks zich bewust was van de verplichtingen die de Gemeente op dat moment aanging tegenover de derde die na 31 oktober 2014 zou gaan huren.

Het voorgaande leidt tot de conclusie dat Broeks in redelijkheid geen beroep meer kan doen op de ontruimingsbescherming van artikel 7:230a BW. Na een belangenafweging komt de voorzieningenrechter tot het oordeel dat Broeks enige tijd gegund moet worden een andere bedrijfsruimte te vinden en wordt een ontruimingstermijn van vier maanden vastgesteld.

Beslissing

De voorzieningenrechter oordeelt dat Broeks binnen vier maanden na betekening van het vonnis het gehuurde moet verlaten, ontruimen en ter vrije beschikking van de Gemeente moet stellen. De voorzieningenrechter machtigt de Gemeente, mocht Broeks niet aan het voorgaande voldoen, om de nakoming daarvan af te dwingen met behulp van de sterke arm der wet. Broeks wordt, als de grotendeels in het ongelijk gestelde partij, veroordeeld in de proceskosten.

OVEREENKOMSTENRECHT

College van Arbiters KNVB 19 december 2014

Nr. 1409 (*Sparta Rotterdam B.V. (Sparta)/AZ N.V.(AZ)*)

Inleiding

Op 5 mei 2010 is AZ met Sparta overgekomen dat AZ de spelers Viergever en Falkenburg overneemt van Sparta. Voor Viergever betaalt AZ een transfersom van € 1 250 000 en voor Falkenburg een transfersom van € 750 000, beide bedragen exclusief BTW. De transfers zijn vastgelegd in twee afzonderlijke transferovereenkomsten.

In de transferovereenkomsten is een bepaling opgenomen inhoudende dat Sparta recht heeft op 10% van de nettowinst die AZ maakt met de eventuele doorverkoop van de speler. Deze nettowinst is de transfersom die wordt

ontvangen bij de doorverkoop minus de solidariteitsbijdrage en de transfersom die AZ voor de betreffende speler aan Sparta heeft betaald.

Viergever is vervolgens getransfereerd van AZ naar AFC Ajax. Ondanks dat AZ een gedeelte van de transfersom aan Sparta heeft betaald, is Sparta van mening dat zij nog recht heeft op een aanvullend bedrag van € 50 000. Nu AZ deze aanvullende vergoeding van € 50 000 weigert te betalen, is Sparta een procedure bij het College van Arbiters (hierna: de Arbitragecommissie) gestart waarin zij betaling van het genoemde bedrag verzoekt, te vermeerderen met wettelijke rente daarover, alsmede met veroordeling van AZ in de proceskosten.

De vordering van € 50 000 baseert Sparta op een eerder gewezen vonnis van de Arbitragecommissie in een zaak tussen Sparta en Falkenburg uit 2011. De Arbitragecommissie heeft in deze procedure de transferwaarde van Falkenburg op € 1 250 000 bepaald, terwijl in de transferovereenkomst tussen AZ en Sparta (slechts) een transfersom van € 750 000 is overeengekomen. Nu voor Falkenburg door de Arbitragecommissie het voornoemde bedrag als transfersom is bepaald, betekent dit dat de reële transfersom van Viergever – anders dan overeengekomen in de transferovereenkomst tussen Sparta en AZ – een bedrag van € 750 000 moet zijn. In dat geval heeft AZ € 500 000 meer winst gemaakt op de transfer van Viergever naar AFC Ajax. Sparta vordert daarom € 50 000 (10% van € 500 000) van AZ.

In dit verband wijst Sparta op een verklaring van de toenmalig technisch directeur van AZ, de heer Brands. De heer Brands heeft destijds verklaard dat AZ een vergoeding van in totaal € 2 000 000 heeft aangeboden voor spelers Viergever en Falkenburg gezamenlijk. Dit bedrag kon Sparta naar redelijkheid verdelen over de spelers Viergever en Falkenburg. Sparta zou destijds hebben gekozen voor een verdeling van € 750 000 voor Falkenburg en € 1 250 000 voor Viergever. AZ zou hiermee akkoord zijn gegaan.

AZ stelt dat het standpunt van Sparta onjuist is en afwijkt van de transferovereenkomst, waarin expliciet is opgenomen dat er door AZ aan Sparta voor Viergever een transfersom van € 1 250 000 zou worden betaald. Sparta zou deze contractuele afspraak niet terzijde kunnen schuiven door verwijzing naar het arbitrale vonnis tussen Sparta en Falkenburg. Er zou immers geen enkele band zijn tussen dit arbitrale vonnis en de contractuele afspraken tussen AZ en Sparta met betrekking tot Viergever. Nu AZ geen partij was bij dit vonnis, is zij op geen enkele wijze gebonden aan de inhoud van het vonnis. Daarbij merkt AZ nog op dat, waar het vonnis uitgaat van een vergoeding van € 750 000 voor Viergever, dit niet nader wordt onderbouwd in het vonnis. AZ stelt zich derhalve op het standpunt dat de vorderingen van Sparta moeten worden afgewezen.

Beoordeling

De Arbitragecommissie stelt voorop dat het uitgangspunt is dat een vonnis alleen gezag van gewijsde heeft tussen de partijen bij de procedure en geen derden bindt die niet aan de procedure hebben deelgenomen. Aangezien AZ geen partij was in de procedure tussen Sparta en Falkenburg, strekt het gezag van gewijsde van het vonnis zich niet uit tot AZ.

Vervolgens oordeelt de Arbitragecommissie dat Sparta heeft gecontracteerd zoals zij wenste te contracteren. Met AZ is in dit kader afgesproken dat Sparta een verdeling van de transferwaarde mocht vaststellen van Viergever en Falkenburg. Dit is (contractueel) gebeurd in twee afzonderlijke transferovereenkomsten: de transferwaarde van Falkenburg is vastgesteld op € 750 000 en die van Viergever op € 1 250 000. Naar het oordeel van de Arbitragecommissie zijn de transfersommen voor de spelers Viergever en Falkenburg, zoals overeengekomen tussen Sparta en AZ, bindend in de relatie tussen Sparta en AZ.

Volgens de Arbitragecommissie heeft Sparta subsidiair aangevoerd dat de eisen van redelijkheid en billijkheid met zich mee zouden brengen dat de bedragen, zoals bepaald door de Arbitragecommissie in de procedure tussen Sparta en Falkenburg, ook gelden in de relatie tussen Sparta en AZ. De Arbitragecommissie oordeelt echter dat de overwegingen die zij in de procedure tussen Sparta en Falkenburg heeft gewijd aan de transfersom van Falkenburg, niet tot doel hadden een andere transfersom vast te stellen dan de contractueel overgekomen vergoeding. De overwegingen doen niet af aan de vergoedingen die Sparta in relatie met AZ bij de overeenkomsten met Falkenburg en Viergever heeft bepaald. Dit temeer nu Sparta zelf de vrijheid had bedongen om de totale transferwaardes te verdelen over beide spelers. Het beroep van Sparta op redelijkheid en billijkheid kan niet slagen.

Meer subsidiair voert Sparta aan dat er sprake is van een ongerechtvaardigde verrijking. Deze grondslag is niet, althans onvoldoende, onderbouwd door Sparta. Het is door Sparta niet aannemelijk gemaakt waardoor Sparta verarmt, dan wel waarmee AZ zou zijn verrijkt.

De Arbitragecommissie komt op grond van bovenstaande tot het oordeel dat de vordering van Sparta moet worden afgewezen en Sparta moet worden veroordeeld in de kosten van de procedure.

Beslissing

De Arbitragecommissie wijst de vorderingen van Sparta af. Sparta wordt veroordeeld tot betaling van de kosten van de arbitrageprocedure. Aan de zijde van AZ worden deze kosten op nihil begroot. De kosten van de KNVB worden begroot op € 950.

VERENIGINGSRECHT**Rb. Gelderland (vzr.) 27 januari 2015**

ECLI:NL:RBGEL:2015:452 (*Jordania/B.V. Vitesse (Vitesse)*)

Inleiding

Vitesse is een betaaldvoetbalorganisatie (hierna: BVO) die uitkomt in de door de KNVB georganiseerde Nederlandse eredivisie. De KNVB hanteert voor eredivisiewedstrijden standaardvoorwaarden die van toepassing zijn voor eenieder die een toegangsbewijs of seizoenclubcard koopt en/of verkrijgt. Deze standaardvoorwaarden bepalen onder andere dat de KNVB een stadionverbod kan opleggen, maar dat dit de mogelijkheid voor clubs om stadionverboden op te leggen onverlet laat. Op de KNVB-website is aangegeven dat de BVO's de KNVB hebben gemachtigd om hun recht om personen de toegang tot het stadion (op grond van het zogenoemde huisrecht) te ontzeggen uit te oefenen. Het Gelredome, het stadion waar Vitesse haar thuiswedstrijden speelt, hanteert algemene voorwaarden, waarin is bepaald dat een bezoeker in bepaalde gevallen door het Gelredome een stadionverbod kan worden opgelegd.

Jordania is voormalig grootaandeelhouder en voorzitter van de raad van commissarissen van Vitesse. Enige tijd nadat Jordania zijn aandelen had overgedragen en zijn lidmaatschap van de raad van commissarissen was geëindigd, zou Jordania de directeur van Vitesse (hierna: directeur) diverse malen hebben bedreigd. De directeur heeft hiervan meerdere malen aangifte gedaan en Jordania is hiervoor bestraft – via een zogenoemde 'TOM-zitting' – met een taakstraf. Op 27 maart 2014 heeft Vitesse aan Jordania medegedeeld dat hij vanwege de bedreigingen niet meer welkom is op het terrein van het Vitessestadion Gelredome en het trainingscomplex aan de Papendallaan (hierna: het stadionverbod).

Jordania start een kort geding en vordert, samengevat, uitvoerbaar bij voorraad en onder oplegging van een dwangsom van € 5000 per overtreding, primair Vitesse te verbieden uitvoering te geven aan het opgelegde stadionverbod. Subsidiair vordert Jordania, eveneens onder oplegging van een dwangsom van € 5000 per overtreding, dat het primair gevorderde wordt opgelegd in afwachting van de uitkomst van een bodemprocedure over de rechtmatigheid van het opgelegde stadionverbod. Daarnaast vordert Jordania een veroordeling van Vitesse in de proceskosten. Vitesse voert gemotiveerd verweer.

Beoordeling

Het spoedeisend belang vloeit volgens de voorzieningenrechter voort uit de stellingen van Jordania en de aard van de vorderingen. In beginsel is er immers sprake van een spoedeisend belang als iemand opkomt tegen een, in zijn visie, voortdurende onrechtmatige toestand. Deze toestand zou in onderhavig geval bestaan uit het zonder goede gronden opgelegde stadionverbod. Het enkele feit

dat Jordania pas driekwart jaar na het opgelegde stadionverbod een kort geding is gestart, maakt dit niet anders.

Ter beoordeling staat of er voor het door Vitesse opgelegde stadionverbod feitelijk en juridisch voldoende gronden zijn. Vitesse stelt zich op het standpunt dat zij een dergelijk stadionverbod kan opleggen op grond van haar huisrecht. Dit is juist volgens de rechtbank. Relevant is hierbij dat Vitesse ter zitting onbetwist heeft aangevoerd dat zij op grond van de huurovereenkomsten een gebruiksrecht van Gelredome en van Papendal heeft. Aan dat gebruiksrecht kan zij de bevoegdheid ontleen derden de toegang te mogen ontzeggen of aan de toestemming tot toegang beperkingen te mogen verbinden. Er moet worden aangenomen dat Vitesse dat huisrecht in beginsel als zelfstandige grond voor een stadionverbod kan inroepen, ongeacht – en naast – (de stadionverboden voortvloeiende uit) de KNVB standaardvoorwaarden en de algemene voorwaarden van het Gelredome. Dat geldt in ieder geval als het gaat om situaties die niet (zonder meer) te brengen zijn onder deze laatste regelingen, die bij uitstek betrekking hebben op wangedrag dat gerelateerd is aan het bijwonen van voetbalevenementen.

Volgens de voorzieningenrechter is de uitoefening van het huisrecht echter niet onbeperkt, gezien het uitgangspunt dat een voetbalstadion publiekelijk toegankelijk is en een maatschappelijke functie heeft. Een ontzegging of beperking van toegang tot het stadion mag daarom alleen worden opgelegd als Vitesse daartoe in alle redelijkheid heeft kunnen overgaan op grond van alle omstandigheden van het geval.

Het standpunt van Jordania dat Vitesse het haar toekomende huisrecht voor een lokaal stadionverbod niet meer kon uitoefenen omdat daartoe een volmacht aan de KNVB is verstrekt, wordt niet gevolgd. Verlening van een volmacht impliceert niet dat de volmachtgever zelf niet langer bevoegd is de rechtshandelingen te verrichten waarvoor de volmacht is verstrekt. Uitgangspunt is wél dat bij oplegging van een dergelijk stadionverbod aan de betreffende persoon opgave van redenen wordt gedaan. Dit is gebeurd in het onderhavige geval. Hoewel Vitesse haar redenen zeer summier ('vanwege uw recente gedragingen') heeft medegedeeld, moet het voor Jordania duidelijk zijn geweest dat Vitesse doelde op de bedreigingen aan het adres van de directeur.

Vervolgens dient de voorzieningenrechter een oordeel te vellen over de vraag of Vitesse in alle redelijkheid tot het stadionverbod heeft kunnen overgaan. Volgens de voorzieningenrechter is voldoende aannemelijk geworden dat Jordania voorafgaand aan het stadionverbod de directeur herhaaldelijk heeft bedreigd. Op basis van, enerzijds, de diverse aangiften die zijn gedaan tegen Jordania en anderzijds de getuigenverklaringen, blijkt dat voldoende is komen vast te staan dat Jordania over of tegen de directeur heeft gezegd: '(...) and that I will cut off his fingers (...) If I want I will come and get you',

en dat hij zijn probleem met de directeur op de 'Georgian way' zou regelen.

Dat de uitlatingen hebben plaatsgevonden wordt bevestigd door het feit dat het Openbaar Ministerie de zaak heeft opgepakt en er een taakstraf is opgelegd. Ondanks dat de details van de strafoplegging niet bekend zijn, acht de voorzieningenrechter het niet aannemelijk dat iemand die niet strafbaar heeft gehandeld vrijwillig een taakstraf accepteert. Verder staat vast dat Jordania in een twitterbericht heeft gesuggereerd dat niet alleen de vingers, maar ook het hoofd van de directeur zou moeten worden afgehakt. Hoewel (de raadsman van) Jordania de diverse uitlatingen heeft betiteld als 'grapjes', worden de bedreigingen door de voorzieningenrechter als serieus aangemerkt. Er is evenmin aanleiding te veronderstellen dat de directeur of anderen de uitlatingen hebben begrepen of redelijkerwijs moesten begrijpen dat de uitlatingen van Jordania niet serieus waren. Ook de politie heeft de bedreigingen serieus genomen, nu vaststaat dat de directeur politiebegeleiding heeft gehad. Bovendien is relevant dat Jordania als voormalig meerderheidsaandeelhouder en voorzitter van de raad van commissarissen gezichtsbepalend is geweest voor Vitesse en daarom (nog steeds) een voorbeeldfunctie heeft. De bedreigingen van iemand in die positie hebben daarom hun weerslag op de naam en faam van Vitesse.

Op basis van deze omstandigheden concludeert de voorzieningenrechter dat Vitesse in redelijkheid heeft kunnen besluiten dat Jordania de toegang tot Gelredome en Papendal werd ontzegd via een stadionverbod. Gezien de ernst van de genoemde omstandigheden is de duur van het stadionverbod, 36 maanden, eveneens redelijk. Voor beperking van de duur is geen grond, nu Jordania ondanks het stadionverbod en de opgelegde taakstraf in december 2014 wederom bedreigingen heeft geuit. Onder de genoemde omstandigheden biedt het huisrecht Vitesse voldoende grond voor het stadionverbod.

Beslissing

De voorzieningenrechter wijst de vorderingen van Jordania af en veroordeelt Jordania in de proceskosten.